

“Ara mateix a les Terres de l'Ebre és de risc patir qualsevol malaltia urològica”

ENTREVISTA A

Sheila Martín, damnificada

Tortosa J.M. Beltran Subirats

Sheila Martín Roca (Tortosa, 1991) és una professional liberal que treballa a Tortosa, disposa de consulta i inverteix el millor d'ella —temps, capital i formació— per a consolidar una carrera professional prometedora. La seva formació acadèmica i professional li permet parlar amb certa autoritat sobre el tema que avui ens ha portat a compartir taula i cafè, una d'aquelles injustícies que la saturació i la manca de recursos acaben provocant en un sistema públic de salut que els apòstols neoliberals van deixar en la pell i els ossos, retallant tot el que es podia —i el que no es podia— i deixant sense escut protector a la gent treballadora i vulnerable de la nostra societat.

Ara fa poc més d'un any, la meua interlocutora va acomiadar al seu pare víctima d'un maleït càncer i d'una presumpció mala praxi professional. A la tardor serà mare per primer cop acompanyada per les professionals del Servei d'Obstetrícia, per a les quals només té paraules d'agraïment. Aquest pas en l'esdevenir vital és el que Sergio C. Fanjul descriu en *El padre del fuego*, explicant de manera entenedora i magistral els sentiments que es donen quan en una mateixa persona coincideixen en el temps l'adeu del progenitor i la vinguda de la filla, i explicant com transmet el testimoni del foc, de la flama i de la vida: “Yo era uno más, uno de los que transmite el fuego de aquellos que nos preceden y se pierden en la noche de los tiempos a aquellos que nos suceden y exploraran la tierra incógnita del porvenir”.

Ebredigital.cat publica una notícia el passat 5 de juny on s'explica que durant una setmana les urgències del Servei d'Urologia hauran de ser derivades al Joan XXIII, i els comentaris a la notícia són crítics i devastadors a la vegada.

És així de trist i cert a la vegada, és un tema conegut el problema que presenta el Servei d'Urologia de l'hospital, amb professionals que presumptament tenen hàbits poc saludables, de fet algun d'aquests professionals sembla que ha estat apartat de guàrdies i quiròfan. A banda de ser mals professionals, cometen negligències greus que denoten coneixements insuficients.

Quin relat faria de l'experiència en carn pròpia al Servei d'Urologia del Verge de la Cinta?

D'entrada deixi'm dir que com a professional de la salut puc estar més sensibilitzada, tinc més coneixements que un usuari qualsevol. El meu pare va ser víctima d'un diagnòstic lent i tortuós —un any per a realitzar el diagnòstic de tumoració havent-hi simptomatologia. Reiterades anades i tornades de les urgències de l'hospital, presa d'antibiòtic perllongada durant molts mesos, una persona d'alt risc que tenia 78 anys i que sagnava continuament, amb sondatges per obstrucció del conducte, amb dolors intensos. Un quadre greu.

Quan preguntes als metges et diuen que les analítiques han sortit bé, que tots els indicadors són correctes. Si tot està bé... El que passa és que surten indicadors tumorals que s'obvien, i això passa perquè la rotació de professionals que visiten el meu pare no fa possible un seguiment acurat de la seva evolució. Fins a tres professionals es van alternant en l'atenció, repetint ecografies i tractaments. Quan ja ha transcorregut un any amb la simptomatologia sense revertir es diagnostica el tumor, i un dels professionals indica biòpsia. A la següent visita el meu pare no és atès pel mateix metge i li practiquen una nova ecografia tot desoïnt les indicacions de l'altre professional. Els resultats tornen a ser els mateixos, es recomana un seguiment del pa-

Una imatge recent de Sheila Martín. / CEDIDA

DENÚNCIA

“En el cas del meu pare es detecta el tumor, però no s'activa el Servei d'Oncologia”

cient i s'anota al seu historial: “La família decideix no practicar biòpsia”. Evidentment, és falsa aquesta decisió sobre la biòpsia que s'imputa a la família. A partir d'aquest moment i quan ja es veu clarament que les coses no van bé, se sol·licita l'historial mèdic. La verificació de l'historial mèdic del pacient acaba aflorant totes les inexactituds i incongruències que han motivat un diagnòstic tardà i irreversible.

Creu que un diagnòstic primerenc haguera salvat la vida del seu pare?

I tant, potser haguera mort d'una altra cosa però era una tumoració

que en aquell moment estava molt localitzada i extirpant la bufeta, s'hauria acabat amb el tumor, sempre i quan no hi haguera metastasi, que tampoc es va comprovar. Quan es detecta un tumor cal comprovar si aquest està localitzat o ha envaït altres òrgans. En el cas del meu pare es detecta el tumor però no s'activa el Servei d'Oncologia. Ens diuen que el tumor està localitzat però sembla infiltrant, és a dir, ja afecta altres òrgans. Indiquen una intervenció d'urgència per a extirpar el tumor.

Abans d'entrar a quiròfan i amb la informació mèdica recollida fins al moment, a la filla del pacient se li consulta si prefereix que el seu pare sigui operat a Tortosa, o bé si es vol una segona opinió mèdica de qualsevol hospital de la xarxa de l'ICS, possibilitat que Sheila descarta, sabedora de la llista d'espera al Joan XXIII —on s'haguera demanat aquesta

segona opinió. No hi havia temps a perdre. Sheila respon que a Tortosa i el més ràpid possible, amb el convenciment que el tumor està localitzat i és tractable. Cal activar la solució immediatament i no perdre més temps després d'un any de sagnats, dolors i malestars. La intervenció és a la setmana següent, a priori la valoració mèdica és bona; el tumor, extirpat, i una previsible recuperació havia d'anar bé des del primer dia.

És el principi del final, el meu pare cau en picat. La setmana després es comença a trobar molt malament, el meu pare té una tos rara, el càncer ja havia envaït els seus pulmons tot i no haver-se estadificat el tumor. La manca de prova diagnòstica fa suposar que el tumor està localitzat tot i que la metastasi ja és una realitat no comprovada. Aquella intervenció realitzada amb urgència no estava indicada. Les proves segueixen succeint-se fins a indicar mitjançant un TAC que la malaltia és irreversible.

La seva actual batalla judicial on està centrada?

A l'hospital, perquè aquests professionals disposen d'una assegurança de responsabilitat civil que els protegeix de presumptes males praxis. La meua és una demanda a l'ICS perquè puguin assumir que el servei va malament i puguin actuar en conseqüència.

Sheila exigeix en la seva demanda una revisió del servei, la contractació de professionals capacitats i el perdó a la família. Allò que es vol és que el cas del pare sigui l'últim, més enllà d'una indemnització econòmica que no pot compensar el mal fet.

Em trobo que no és que el cas del meu pare haurà estat l'últim, sinó que el servei està molt pitjor. Ara mateix, a les Terres de l'Ebre és de risc patir qualsevol malaltia urològica.

[La conversa en la seva totalitat la trobareu publicada a l'edició digital del SETMANARI L'EBRE]. ■